

עין משפט ו **ג**ר מצוה

לו:

בנות כותים פרק רביעי נדה

מה ימי נדוּתה דאין ראויין ד׳ויבה. וא״ת דצטליה צא סימן לקמן (דף נד.) אמר ימי גדוּתה שאינה רואה בהן עולין לספירת זיבתה וי״ל דהתם מיירי בצנח קטנה שרואה יוס י״א דיוס י״ב הויא

זיה תחלת נדה ועולה לה: **על** ברחך הקישן הכתוב. ואין משיצין

על הסיקש וא״ת והא זכפ׳ המודה (מנחות דף פג.) פריך ר״ע לר׳ אליעזר וכי דנין אפשר משאי אפשר אע״ג דטעמא דרבי אליעזר דדריש היקשא מועזדת שיהו כל העבודות שוות ור״ע נמי אית ליה היקשא דועזדת צפרק מי שהיה טמא (פסחים דף טז.) וי״ל דהתם לא מצי למימר על כרחך הקישן הכמוז דליטטרין היקשא להגהו דרשות דפסחים (דף טז.):

ארבעים מיבעיא. צסוכהי לא פריך כי האי גוונא

ארבי יהודה למכשיר עד ארבעים וחמשים אמה התם משום דקיס ליה דלאו דוקא אלא ארבעים וחמשים כדאמרי אינשי ואפילו טוצא אכל הכא הו דוקא חמשים כדקמי צסמוך וחמשים שכולד מטער וצפרק מפנין (שׁת דף קטו.): דפריך השתא ה׳ קופות דמאמרי אינשי ועוד משני דהוה דוקא ד׳ מאולר קטן וה׳ מאולר גדול וצפרק אע״פ (מבוצות דף ס.) תינוק יונק אפי׳ ד׳ וה׳ שנים נמי לא דייק התם משום דלאו דוקא ה׳ אלא לפי לרבו כדקאמר התם ואפילו חצילתו על כתפו וצפרק אזרוע (חולין דף קלג.): דלמר כהן טבח ז׳ וג׳ שנתות פטור מן המתנות מכאן ואילך חיוב צמתנות התם נקט ז׳ לרבי דלאמרי צמרי זימני הוה חזקה ולרשב״ג ג׳: **וּרְבַּ אֲדָא** בר אבהו אמר אף ימים הראויים אִסְפִּידת סתירת זיבתה. וא״ת מה הוסיף על דברי רב אז לרב נמי הראויין לספירה היינו ז׳ ימים אחר י״א יוס ואז מתחילות י״א אחריש שסה ימי זיבה וא״כ לדריה נמי לעולם קושי מטער וי״ל דלינה נדה עד שיעברו שצעה ימי הספירה אחר י״א ואס ראתה אז אף בקושי טמאה לרב ולרב אלא טהורה דראויין לספירת סתירת זיבתה ור״ס פ׳ דלוי אינו מטער אלא תשעה ימים הראויין ליעשות בהן זבה אכל י״ אחרש ראויין ליעשות בהן זבה דלפילו ראתה אפי׳ גס צ״ב אינה אלא נדה ורב מוסיף ימים הראויין לספירה כגון עשירי וי״א וחמשה ימים אחרי כן אכל שני ימים משצעה ימים אחרונים אס ראתה בהן טמאה לרב ורב אלא מוסיף אף אותם שני ימים ונמלא כולן טהורין: להיות

ארבעים מיבעיא אמר רב חסדא ל״ק כאן לחולה כאן לבריאה **א״ר לוי** אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה ורב אמר אפי׳ בימים הראויין לספירת זבה אדא בר אבהו ולטעמיה דרב אפי׳

חינא בן אחי רבי יהושע. דלמר לעיל (דף לו.): כל שחל קשויה להיות בשלישי שלה כו׳. **צריאה**. ארבעים: אין הולד מטער אלא ימים הראויין להיות בה זבה. דהיינו י״א יוס שבין נדה לנדה אכל ראתה אחריהן טמאה נדה כדלמר לעיל [לו:] זימי נדה נדה: אף ימים הראויין לספירת זיבה. כגון התחיל הקושי זימי הזיבה טהורין כל ימי זיבה ושצעה אחריהם דהא צמר זבה שייכי וכי כמד רחמנא (ט) צנדתה ולא זיבתה דזיבתה טהורה אהני נמי קאי אכל אחר שצעה אס יאריך טמאה נדה: **ונוטעמיה** דרב. כיון דלמר רב צהןך ימים דשייכי צמר זיבה טהרינהו רחמנא לענין קושי:

וקשה מהא דאמרינן בחולין פ׳ הרוע כהן טבח שתיים ושלש שבתות פטור מן המנחות מכאן ואילך חיוב אמאי לא דייק התם. וי״ל דנקט שנים לר׳ דאמר בתרי זימני הויא חזקה ושלש לרשב״ג:

וז מטמא זין בשלש ראיות זיוס אחד זין בשלש ראיות צג׳ ימים ולופין אכל זבה אינה מטמאה אלא בשלשה ימים כדכתיב צה [ויקרא טו] ימים. צצ״ק (דף נד.) מרביצין זב לימים: **נקיים** מלידה. שלא תהא לידה זיניהם דאע״ג דלא חויא כמאן דחויא דמי דהא ימי לידה טמאין

צלא דס: **מה ימי נדסה** אין ראויין לזיבה. דאין זבה אלא אחר נדה ואין ספירת שצעה לזיבה עולה מהן דהא מצי הויא זבה לא חיילא ימי נדה לעולם עד שתשב שצעה נקיים וכל דס שרואה אינה אלא סותרת אכל נדה לא הויא הילכך לא משכחת ימי ספירה זימי נדה ולא ימי נדה זימי ספירה: אף ימי לידה. הואיל ודמו לנדה ואין ראויין לזיבה כדלמרי׳ ולא דמה מחמת ולד הכי נמי לענין ספירה מדמינן להו לנדה ולא תעלה בהן ספירת שצעה כגון אס ילדה זימי ספירה: הכי גרסינן אף ימי לידסה **שאין** ראויין לזיבה אין ספירת שצעה עולה מהן: **מספר** נמי ספרה. וכ״ס

דלא סלקא כי היכי דס״ל צאונס צוז שאינו גורם וסותר ימי לידה נמי אע״ג דלא גרמי סמרי וכי קאמינא אנה לרבנן דלמרי דבר שאינו גורם אינו סותר אינה סותרת ועולה: וכי דנין אפשר. כגון לידה דלאפשר לה ללדת זימי ספירה: **משאי אפשר**. מימי נדה דלא אפשר להיות נדה זימי ספירה: ר׳ אליעזר היא. צמסקת מנחות צפ׳ המודהי דליף פסק דורות מפסק מוצרים שלא זיבא אלא מן החולין אמר לו ר״ע וכי דנין אפשר משאי אפשר צמצרים אכמי לא הוה מעשר אכל דלרות דליכא מצעות מעשר שני נימתי מנייהו אמר לו אף ע״פ שאי אפשר ראייה גדולה היא ונלמד הימנה: **הקישן הכסוב**. ואפי׳ לר״ע הני מילי דאין דנין כגון גזרה שוה אכל הקישא אין משיצין על ההיקשא: רב חסדא אמר **טמאה**. דהא איכא שפי: רבי חנינא אומר טהורה. כיון דשפתה אף מן הדס איגלאי מילתא דדס הקושי מחמת ולד אחא אכל כי שפתה מן הזער ורואה דס איגלאי מילתא דמקמי הכי הוי חויא נמי צלא קושי: **לפניו**. יוס אחד או שנים קודם זיאתו: **דמפיס חיליוס טפי**. סמוך לזיאתו: **דפסקו** לבו חיליוס לגמרי. דהשתא ודאי קמנא לן מן מחמתיה אתו דאי מחמתיה אתו כל שכן דמפיס חיליות: **סונבא**. אשטורדישוי׳ן. שאינה מרגשת צצערה מחמת שעמומית החולי(א): **אי נמי כי קפני**. שלשה בקושי ואי בשופי וככולן ראתה למה לי כולי האי: או שקפסה שנים ושפסה מעט **לעט**. צשלישי מן הזער ולא מן הדס: **כדקפני**. שלשה בקושי ומקנת שלישי ומקנת רביעי צשופי: הא קמ״ל **דאע״ג**. דקפסה צקנת שלישי ולא שפתה לילה ויוס כלייני שצת ויומו אלא לילה(א) ושני חלאי יוס טמאה: **ולאפויו מדר׳**

תוס׳ הרא״ש (המשכן) לכמה דברים וי״ל כיום דאיצטרי׳ חיקושא לשאר דברים אל שייך התם למימר ע״כ הקישן המתבוד לענין איפשר משאי איפשר: ור׳ חנינא אמר טהור. מסתברא דר׳ חנינא אמנתנין דוקא קאי שפחה מעת לעת אבל כפי לא מסתבר שיקרימו כל סין חיליות לפני המלך: **השתא** ג׳ מקשיא מ׳ מיבעי׳א. בריש סוכה דקאמר ר׳ יהודה מכשיר עד מ׳ או ימאה לא יתיב הכי משום דקיס ליה התם דלאו דוקא אלא מ׳ ג׳ כדאמרי׳ אינשי וה״ל סטובא כדמשני בשבת בריש מפנין ומאן דמשני התם ד׳ מאוצר קטן וחמש מאוצר גדול קסבר דוקא קתני דלאו מיסתבר ליה לפנות כל כך בשבת וה״נ קיס ליה דדוקא הוא דלא מיסתבר לטהר הקישוי לעולם. ועוד דקתני בשמעתינן וחמשים שהולך מטהר וכן גבי סנדל המסומר דייק הכי כפ׳ כמה אשה גבי ארבע וחמש ובפ׳ אצי״פ דמתכותב גבי יונק תינוק והולך ד׳ או ה׳ שנים לא דייק משום דפשיטא ליה דלאו דוקא ה׳ אלא כל לפי צורך הוולד. וכן בריש אצי״פ בכתובות אבל חכמים אומרים משהה אדם את אשתו אפי׳ ד׳ או ה׳ שנים בלא כתובה התם נמי לאו דוקא דפשיטא ליה ד׳ וה׳ כדאמרי׳ אינשי ואפי׳ טובא.

מסורת השׁם

א) [לעיל לה:]; ב) מנחות פב: יט. [סוכה נ: ופי׳], ג) גי׳ רש״ל דהל, ד) [לעיל לו:]; ה) [דף פב,]. ו) [צ״ק כג:]; ז) [עין רש״ל, ט] דף ג: [פסח]; ח) [צ׳ימות סד:]; ט) [וע״פ מוס׳ שצת ס: ד״ה השמאן].

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תוריע וְיָלְדָה זָכָר וְנִמְאָה שְׁבַע יָמִים בִּימֵי גֵדַת דוֹתָהּ תִּקְרָא: יב ב

הגהות הב״ח

א) רש״י ד״ה מונבא וכו׳ האנו׳ ספ״ד ואח״כ מ״ה איילמא דקתני שפחה: ב) ד״ה אָף יָמוֹס וכו׳ כמד רחמנא כדנחה: ג) כדכתבה:

גליון השׁם

בג׳ מה ימי נדוּתה. צמדושי דככב״א גיטין דף ט ד״ה הא דקמיני הוה הני׳ פאן הקיס ימי נדסה לימי לידסה מה ימי נדמה וכו׳:

לעיו רש״י

אישטורדישו׳ן. לבלבל.

מוסף רש״י

דוּתָהּ טִמְאָה. קרא ימירא הוֹלֵךְ הַסֵּךְ וְאַחֲרָיו מִיָּה שְׁבַע יָמִים כִּימוֹ נִדָּה וְלִשְׁמֹרָה. לרְבֹתָּ אֵת בְּעֻלָּהּ. שִׁמְטָהּ אֵת עֻלָּתָהּ כְּנֵדָה. וְלִרְצוֹת אֵת הַלְלוֹת כְּמוֹס. דלא מיימא ימים כמי (ועיל לה.).

תוס׳ הרא״ש (המשכן)

לכמה דברים וי״ל כיום דאיצטרי׳ חיקושא לשאר דברים אל שייך התם למימר ע״כ הקישן המתבוד לענין איפשר משאי איפשר: ור׳ חנינא אמר טהור. מסתברא דר׳ חנינא אמנתנין דוקא קאי שפחה מעת לעת אבל כפי לא מסתבר שיקרימו כל סין חיליות לפני המלך: **השתא** ג׳ מקשיא מ׳ מיבעי׳א. בריש סוכה דקאמר ר׳ יהודה מכשיר עד מ׳ או ימאה לא יתיב הכי משום דקיס ליה התם דלאו דוקא אלא מ׳ ג׳ כדאמרי׳ אינשי וה״ל סטובא כדמשני בשבת בריש מפנין ומאן דמשני התם ד׳ מאוצר קטן וחמש מאוצר גדול קסבר דוקא קתני דלאו מיסתבר ליה לפנות כל כך בשבת וה״נ קיס ליה דדוקא הוא דלא מיסתבר לטהר הקישוי לעולם. ועוד דקתני בשמעתינן וחמשים שהולך מטהר וכן גבי סנדל המסומר דייק הכי כפ׳ כמה אשה גבי ארבע וחמש ובפ׳ אצי״פ דמתכותב גבי יונק תינוק והולך ד׳ או ה׳ שנים לא דייק משום דפשיטא ליה דלאו דוקא ה׳ אלא כל לפי צורך הוולד. וכן בריש אצי״פ בכתובות אבל חכמים אומרים משהה אדם את אשתו אפי׳ ד׳ או ה׳ שנים בלא כתובה התם נמי לאו דוקא דפשיטא ליה ד׳ וה׳ כדאמרי׳ אינשי ואפי׳ טובא.

מסורת הש"ס

א) [לעיל כה, ושי"ן, ב) כס"א: כימ, א] וכן רש"י: ד' וס"ב רש"י, ס) לא נמצא זה בפירשיי שלפניו, ו) [לעיל טו,].

»

תורה אור השלם

1. ואשה כי יזוב וזב קדוה ימים רבים בלא עת נדחה או כי תזוב על נדחה כל ימי זוב טמאתה כימי נדחתה תהיה טמאה הוא: ויקרא טו כה

»

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ע"ד ארבעים:

»

גליון הש"ס

גמ' או לטאמים ושבועה ושלשה. בירושלמי פ' החולץ אי' או לרע"ד ועי' בפינה מראה שם: תוס' ר"ה שיפורא וכו' הלא ק"ל כרבה התפאה. ע"ל לעיל ט ע"ח תוס' ד"ה אלף:

»

הגהות מהר"ב

רעשבורג

א] גמ' אלף שאלו משמיה דרב אמר. כי"ב כ' כסודי' ד' קמט ע"ד לא דעתמי מו' הוא ולפע"ד כ"ל אלף שאלו משמיה דרבי. ועי' פסחים דף ע"ג ע"א דאלף שאלו נבלו על בית רבי יהו: ב] שם אלף למאמס' וכו'. כי"ב עי' תפאה שור:

»

מוסף רש"י

לפתחת הקבר. היחס, בלא דם. דם ליה ויע"ל כ"א.

אף ימים הראויין לספירת ספירת זבה. צימ"ט

זבה דלעולם היא טהורה עד שתשפה שהרי כל ימיה ראויין לכך שאם תספור ששה ותראה סומרת הכל ונמצאו הימים הבאים ראויין לספירה והא' דתניא [לעיל לו:]

צימי נדה נדה היכא דאתחיל קושי מימי נדה אכל אתחיל צימי זיבה כל

מה שאר"יך הקושי טהורה: (ה) **ועוד**

ארבעים וחמשים יום. קס"ד לגמרי מטהר לה ר"מ מוזב ומנדות: צימי נדה נדה. וה"ק ר"מ כמה הוא קשויה שלא תבא להמחייב בקרבן ולספירת נקיים ארבעים וחמשים יום ומיהו בכל הני ארבעים כי שלמי ימי זוז ומטו ימי נדות טמאה נדה וכי הדרי שלמי ז' ימי נדות ומטו ימי זוז טהורה: זבה גדולה. ראתה שלשה לרופין בתוך י"א יום טהורה מספירת נקיים ומקרבן אכל לא ראתה אלא יום אחד לר"יה לשמור על כנגד יום דכי תמיז דמה דדרשין [וע"זולא] מחמת ולד בזבה גדולה כמיז דכתיב צההוא קרא ימים רבים ואם משך קשויה יותר מאחד עשר יום שנקנסה לימים שראויים לנדה טמאה: ימי וכל ימי זוז **טומאה וגו'.** ומיניהו נפקא לן זבה קטנה צלילה מכלתין [עג].

שעממא צתרייתא: קשיא לריוויהו. דלמרי זבה גדולה וקטנה הוא דמטהר ולד אכל אם יאר"ך אחריהן טמא: **צימי זיבה.** למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה: יש מקשה. שהיא רואה: ק"ג יום. רופין: ואין זבה עולה צה. ולא שמהא מקשה כל ק"ג יום: **יגיד ראתה צ' בלא עט.** בלא עת נדמה הרי"א י"א ימים שלאחר נדמה שהן ימי זיבה ואינה זבה עד שתראה צה'ג' לרופין ואם ראתה שנים בצופן כשתראה למחר הוי פתח של נדומה ואינו מנטרף לה לזיבה אלא תחלת נדה הויא וכל צבעה מהיה נדה הרי ט' ימים לרופין ושנים שלאחר הנדה שהן מן י"א של ימי זוז וכל כמה דלא חזיא ג' צימי זיבה לא הויא זבה הרי י"א לרופין וקשתה חמשים והיא חולה ואמרינן לעיל [ג:]: צחולה חמשים הרי ס"א וציוס ס"אז' ילדה נקבה ואפילו רואה כל שמונים אינה זבה ואחד ושמונים הוי תחלת נדה ואם תראה ז' הרי מאה ומ"ח ושנים שלאחר הנדה ותפסוק הרי ראתה ק"ג לרופין ואינה זבה אלא אם תראה יותר הויא זבה דהוו להו ג' לאחר הנדה: **וחמשים שהולד מטהר.** הנך חמשים של קושי לפני השמונים: א"כ. דקחשבת שמונים של נקבה: יש מקשה לעולם. ואינה זבה כגון טובלת ל"ד

של נקבה ומתעברת ולסוף שמונים שבעה לנדה ושנים לאחר הנדה ומקשה חמשים וחזרת ומפלת נקבה וכן לעולם: אמר לפן. ר"מ מאי דעתייכו משום נפלים כדפרשין: אין קושי לנפלים. אין הנפל מטהר קישורו ואנן צולד דאית ליה קושי קמייירין: יש רואה.

בלא קושי: קמ"ל דאפשר לפסיחא הקצר בלא דם. דאי לא אפשר

בנות כותים פרק רביעי נדה

להיות בהן זבה גדולה. (ס) רש"י פירש לאפוקי י' וי"א דאינה ראויה להתחיל בהן זבה גדולה ור"ח פירש לאפוקי יום ראשון ויום

שני של י"א דאינה ראויה עדיין להיות זבה גדולה אם לא תראה יום ג': **מאי** דעתיך משום נפלים.

יתמר מק"ג כגון^ו יהודה וחזקיה ואחר

הולד השני תספור שמונים לנקבה ושבעה ימים לנדה ושני ימים אחרי כן וי"ל ללא שכוח וא"ת והלא בלא קושי משכחת כל ימיה שלא תהא זבה כגון שהפילה אחר פ' לנקבה ו' לנדה וב' ימים אחר נדה ובשלמא צמוך גבי יש רואה ק' ימים איכא למימר דצמד ולד מיירי אי נמי צבן קיימא אכל הכא מיירי בנפלים מדקאמר אין קושי לנפלים יש לומר ללא מיירי ציולדת בלא קשוי:

שיפורא גרים. פירוט שופר שמוקעין בר"ח בקדוש החדש תשיעי של עיבורה ואם תאמר והיכי מוכח דחדש לצנה גרים דילמא חדש תשיעי של אחר ח' חדשים של שלשים יום להריונה גרים אפי' הוא מתחיל בצאמצא חדש הלצנה וי"ל דאם כן הו"ל למימר דיה חדש אחרון אכל חדשה משמע חדש מצבור דהיינו חדש הלצנה וקאי ש"מ אמתי' כמו אצרייתא א"י משום דצרייתא מוכחא דיוולדת למקוטעים דקתני אפילו בתחלת ט' ילדה וליוס אחד לא הוה קרי חדשה אכל אחדש לצנה קרי שפיר חדשה אפי' יום אחד (כו') אי נמי מסיפא דצרייתא מוכיח דע"כ חדש לצנה גרים דקתני אכל קשתה יום אחד בצוף שמיני ושנים בתחלת תשיעי ואפי' ילדה בצוף ט' כו' והיאך יכולה לידע דקשתה שנים צט' אי לא דמייירי צמידושה של לצנה דנהי דהיכא דילדה בצוף ט' יכולה לידע כגון שילדה לרע"ג ימים לשמושה דאי מתחיל תשיעי שלה שלשים יום לפני לידתה דהזרע לא נקלט עד יום ג' לשמושה דאי נקלט יום ראשון היתה יולדת לרע"א לשמושה דאין הולד משתהה יותר ° דלא קי"ל כרצה תוספאה דפרק הערל (יבמות דף פ:)

ימים קשתה צחדש ט' אלף ודאי שיפורא גרים ונראה דלרבי יהודה שיפורא דט' חדשים גרים ואם נתעברה בצוף החדש יולדת בתחלת תשיעי דאי צעינן שמונה הראשונים שלמים א"כ כי נתעברה בצוף החדש שיפורא דט' הוה ליה עשירי אא"כ נתעברה בתחלת החדש והא

הויא לה זבה כשילדה אחר שנים שלאחר הנדה דהוה ליה יום לידה שלישי ואי הויא חזיא קודם לידה צפתחת הקצר הרי היא זבה הואיל ובלא קושי ראתה: להקל ולהחמיר. פעמים שאינו מטהר כלום פעמים שהוא מטהר חדש ויום אחד: הרי זו יולדת צוזב. הואיל ורוב זיבה צשמיני הויא שאין הולד מטהר שדינן חד יומא צתר מרין והרי היא זבה: ואפי' בצוף פשיעי ילדה. ואע"ג דתשיעי כולו צשופי חוץ משני ימים אין זו יולדת צוזב צלבד שלא תראה דם צימי השופי ולא אמרינן כיון דשופי סמוך ללידה נטמאהה צדם הקושי דקסצר ר' יהודה שיפורא גרים כלומר החדש של תשיעי גורמת לידת הולד דמכי עייל הוה זמן לידה הילכך כל הדמים שרואה צו צקושי אינו אלא מחמת הולד אע"ג דאיכא שופי צתרייהו ואפי' בתחלת תשיעי הוי מחמת ולד דקסצר יולדת לט' יולדת למקוטעין: שיפורא. שופר שמוקעין צו צ"ד צקדוש החדש: או למאמס ושבעים ואחד. דהוו להו ט' חדשים שלמים של שלשים וציוס ראשון של עשירי יולדת: או לרע"ב. כלומר אם לא קלט הזרע יום ראשון קולט צשני ומיוס קליטתו הוי התחלת העיבור: או לרע"ג. שאם לא קלט צשני קולט צשלישי אכל אם לא קלט צשלישי שוב אינו קולט דקי"ל דעד שלישי הוי ראוי להזריע מכאן ואילך מסריח צמסכת שבת (דף פו.) צפולטת שצבת זרע ציוס השלישי צפרק ר' עקיבא. אלמא לא ילדה למקוטעין: [הואן]. שמואל דאמר כחסידיס:

לדי

עין משפט

נר מצוה

ג א עי' צמ"מ פ"ו מהל'

אסורי ביאה הל"א:

נה ב מיי' שם הל"ב ועי' צמ"מ:

בב ג מיי' שם הל"א:

»

תוס' הרא"ש

הראויין להיות בהן זבה גדולה. פ"ח לאפוקי עשירי וי"א דאין ראויין להתחיל בהן זבה גדולה א"צ לאפוקי יום ראשון ויום שני של י"א דאין ראויין להיות בהן זבה גדולה ולשון ראויין משמע כפירושו: מאי דעתייכו מפלוס נפלים וכו'. ותימה כלא נפלים נמי משכחת לה (נמי) יותר מק"ג ימים כגון יהודה וחזקיה שנשתהו ג' חודשים זה אחר זה וי"ל מלתא דלא שכיח הוא א"צ כשתבכרה תאמרוס לא קא מיירי יש רואה ו' יום.

ותימה כל ימיה משכחת לה דאחר שמונים של נקבה מפילה נקבה אחרת וי"ל דבחד ולד איירי א"צ היינו הא דפר"ך מאי קמ"ל דאי חידוש של ק' יום הא משכחת לה אפי' טובא ור' מאיר מלתא דלא שכיח הוא כל ימיה בה"ג אלא דרי' מאיר לא איירי אלא בלידת קושי: ש"ס קסבר ר' יהודה שיפורא גרים. שופר שמוקעין ב"ד בקידוש החדש דחדש של עיבור והוי לפי חידוש הלבנה ותימה דלמא דיה חודשה דקאמר היינו ל' יום האחרונים שהוא חדש תשיעי לציבורה וי"ל דא"כ הי"ל למימר דיה חדש אחרון אבל חודשה משמע חדש המבורר דהיינו חדש הלבנה וקאי [ש"ס] אמתי' כמו אצרייתא אלא שנקבע בתלמוד אחר אצרייתא א"י משום דצרייתא מוכחא דיוולדת למקוטעין מדקתני אפי' בתחלת תשיעי ילדה ולא מקיף חדש לענין חדש העיבור כיון דאין בו אלא יום אחד ולא שייך עליה למימר כמתניתין דיה חודשה. ונראה דר' יהודה דבחדש ראשון של עיבור נמי שיפורא גרים ואם עיברה ביום אחרון של אדר יולדת בתחלת מרחשון בדתני סוף ח' ותחלת ט' מש"מ דמילתא דפסיקא היא דאי אמרת דבעיא ח' חודשים הראשונים שלימי' א"כ לא משכחת לה דשיפורא דט' גרים אלא א"כ נתעברה בתחלת החדש וא"כ לר' יהודה משכחת לה דאשה יולדת (לח') [לו'] חודשים וב' ימים: והאמר שמואל אין אשה מתעברת כו'. לא הוה מצוי למימר דר' יהודה איירי בנפלים מדוקט שמיני ותשיעי ולא נקט שלישי ורביעי:

עין משפט נר מצוה

ס א מיי פון מהל אקורי
צילה הליע:
סא ב מיי שם פיח הליעל
סמנ לאוין קוח:

תום' הרא"ש

אמר להן דיו. ותימה דל ק"ו מהכא נגזין לטמא? אטו משום קישוי מירע גרע וי"ל דטעמא דר' אליעזר כדפרש בנב" וטהרה ממקור דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד וטעמא דרבנן מתשבי. ותימה כיון דטעמא דר' אליעזר מקרא מאי קאמרי לה ק"ו וי"ל דה"ק דמיתבר למירש קרא כדירשני אגן משום ק"ו ור' אליעזר השיבם דאפי' דירשוני ק"ו איך לכס לטהר אלא בימי זיבה ומשום דיו אכל בימי נדה מטמא ומיהו ר' אליעזר אליבא דנפשיה ס"ל דאפי' בימי נדה טמאה כדפרשי בגמ' ואימא בימי נדה נדה בימי זיבה ומשום דיו ופרשי דר' אליעזר פריך והאדפשיטא ליה לתלמודא דר' אליעזר טמא אפי' בימי זיבה מרקינא סתמא ר' אליעזר טמא ומשום דאיידי אפי' בימי זיבה דומיא דקישוי דאידיי ביה בבבא קמייתא. ועוד כיון דירוש ליה מקרא משמע ליה דבכל ענין טמא. והר"ר מנחם פי' דר' אליעזר דקא בימי נדה טמא כדמוכח מדיור והא דאמר ואימא בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה לאו ר' אליעזר קא פריך אלא מסקנא דמילתא דרבא היא דקאמר בהא זכנה ר' אליעזר לרבנן ומפרש ואילי הכי זכנה ואפי' דאת להו ק"ו יש לכל טמאות בימי נדה מדכתבי דמיה ומשני אליבא דרבנן אמר קרא תשב ושיבה אתה לכולן וכיון דמטהרין בימי זיבה ה"ה בימי נדה וכפר"ח ואסיקנא לרבנן שיביה אחת לכולן:

לח:

והא אמר שמואל ב'ו. לא מני למימר דרבי יהודה צנפלים איירי מדנקט שמיני ותשיעי ולא נקט ג' וד' ° אי מני מדקתני ילדה: **דין לבא** מן הדין להיות כנדון. וא"ת ובלא ק"ו נמי אמאי מטמא תיפוק ליה דקושי לא גרע משופי ולמה צעזיל קישוי יש לה להיות

טמאה וי"ל דטעמא דרבי אליעזר כדמפרש רבא צנמרא דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ולכן פריך להו לבגני ק"ו ומחמת ק"ו אית לן למדרש קרא דדמיה למילתא אחרימי וליכא לאוקמי קרא אפי' בימי נדה דליכא ק"ו דרבנן נמי דרשי תשב ישיבה אחת לכולן ורבי אליעזר סבר דכיון דאיכא לאוקומי קרא בימי נדה אפי' אי נימא ק"ו משום דיו אין לך לטהר אלא בימי זיבה אבל בימי נדה טמאה ולדידיה אף בימי זיבה טמאה משום תשב ישיבה אחת לכולן כדאמרי בגמ': **אימא** בימי זיבה טהורה בימי נדה טמאה. פי' הקונטרס

ארבי אליעזר פריך דמטמא אף בימי זיבה מדקאמר ת"ק כל דמיס שהיא רוחה טהורה ועלה קא"ר אליעזר דטמאה ולא מפליג משמע דאף בימי זיבה דטמאה דדיו דקא"ר אליעזר לדברייהו דרבנן קאמר להו והר"ר מנחם מפרש דרבי אליעזר לא מטמא אלא בימי נדה כדקאמר דיו והא דקפריך ואימא בימי זיבה טהורה הוי סיוס מילתא דרבא דאמר בהא זכנהו רבי אליעזר לרבנן דהא מקרא דדמיה הוה להו לרבנן לטמא בימי נדה ולטהר בימי זיבה ומשני תשב ישיבה אחת לכולן וכיון דמק"ו מטמאין ישיבה אחת לכולן וכיון דמק"ו מטמאין אף בימי זיבה דהא משמע ישיבה אחת למילתא אחריתי והכי דרשינן לעיל צברייתא לרבנן מתשב שכל דמיה טהוריס ואם תאמר וכיון דאי לאו קרא דתשב אף רבנן הוו מטמאין מקרא דדמיה א"כ היכי צעו למעבד ק"ו דאף בימי נדה טהורה דקאמרי הרי אנו משיצין אותך בלשון אחר ° וי"ל דפרכינן ליה כיון דמק"ו מוכיח דטהורה אף בימי נדה אית לן למימר דמיה לדרשא אחריתי:
ל

הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחר הולד אמר להם דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אמרו לו °הרי אנו משיבין לך לשון אחר ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בקושי שעמו מקום שהיקל בשופי שלאחר הולד אינו דין שנקל בקושי שעמו אמר להם אפילו אתם משיבין כל היום כולו דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אמר רבא בהא זכינהו ר"א לרבנן לאו אמריתו דמה דמה °מחמת עצמה ולא מחמת ולד ה"ג וטהרה ממקור דמיה דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אימא בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה אמר קרא תשב ישיבה אחת לכולן: **מתני'** ככל אחד עשר יום בחזקת טהרה

בנות כותים פרק רביעי נדה

לודי חילול שבת. שלא תלד צעזע ויטרכך לחלל עליה את השבת: אלא **מריעוי** ואיך. אבל ליל שלישי ויליל שני ומוצאי שבת לא דאי מתעברה למוצאי שבת שמא תלד לרע"ג דמניו צעזע ומנאלא שבת מתחלל שינתן רשות לחללו מפני סכנת גופה. והיכי דמי עשה מרע"ג ימים צעזעים מאה ימים הוו צעזעים שוויין צר מתרי יומי וכן לק' ימים האחרים שני ימים הרי ארבע ימים עודפים על השצזעים וע' ימים כולן שוים וג' ימים תן על ד' העודפים הרי צצוע וכיון שהתחילו צמואלא שבת נמצאו כלים צעזע ואם נתעברה צשני דלמא ילדה לרע"ג דמניו צעזע ואם נתעברה צשלישי דלמא ילדה לרע"א דמניו צעזע אבל צב' אי ילדה לרע"א מניו צעזע צעזע ואי לרע"ג מניו צעזע צעזע ואי לרע"ג מניו צתלמא צעזע. אלמא צמואלא סצירי להו: (א) צרביעי וכו' לאל. כל שכן דאי מעברא צב' או צו' או צעזע דלא מניו יוס לידה צעזע: **לתקופות הימים**. כתיב: **מיעוט ימים שיס**. דכל מקום שנאמר ימים ולא נאמר כמה תפוס המועט צידך ולא המרובה שאם אתה אומר ימים שלשה או ארבעה איני אומר עשרה או ק' כן שני חכמינו^{[פ] (פוסק דף ה:)} כל ששמועו מרובה ושמועו מועטת תפסת מרובה לא תפסת תפסת מועטת תפסת. הלכך כאן שנאמר ימים מכיון שצנכסו שני ימים חדש צציעי ילדה: **מכלל דויכסה טהורה**. ומכאן גמרינן לעיל [ו:]: קושי בימי זיבה: יש מקשה. שרואה כ"ג יום צני קושי וצני שופי: **שיס בלא עם וו' דנדה וצ' לאחר נדה**. בלא קושי: וי"ד. צקושי לרבי יוסי ולר"ש והכא לא תשיב אלא קודם לידה. ואי אפשר למקשה כ"ו יום שלא תהא זבה שהולד אינו מטרה אלא י"ד יום הסמוכים ללידה ופשו להו ג' צין נדות לקושי וצנהו שלשה הויא זיבה: **בלא ולד**. לקמן פריך משמע שאין שם ולד א"כ לאו קושי הוא ולמה לי כ"ו צתלמא לאחר הנדה סגי: **מתני' המקשה סוך שמונים**. שמתעברה בימי טהור או שנשתהה ולד אחר צצירו צ' חדשים וחצי אחד נגמרה זורתו צתלמע צציעי ואחד נגמרה זורתו לסוף תשיעי כמעשה דיהודה וחוקיה צני ר' חייא [לעיל דף ס:]: **טהורין**. דכל מוך מלאת הוי דס טהרה: **ורבי אליעזר מטמא**. נדה דכיון דצקושי צא לאו דס טהור הוא אלא מחמת ולד צצמיעה ומזיכה הוא דטהור אבל בימי נדה נדה: **שהחמיר צדס השופי**. כגון שאר יולדת שרואה ג' צשופי וילדה הרי זו יולדת צצוב: **היקל צדס הקושי**. לטהרה מנוצה: **מקום שהיקל צדס השופי**. לטהרה

מכל טומאה כגון תוך מלאת: **אינו דין שנקל צדס הקושי**. לטהרה מכל טומאה ואפי' מנדות: **דיו לצא מן הדין**. כגון קושי של תוך מלאת שאתם למדין מקושי דעלמא: **לפיוס כנדון**. כקושי דעלמא: **גב' ששב**. על דמי טהרה: **עד שיצא הולד**. יצא הולד טמאה לידה: **הרי אנו משיצין אותך לשון אחר**. שלא נלמד קושי שלאחר ° (מקושי שלפני כדאמרי' לעיל מקום שהיקל צקושי שפני הולד אינו דין שנקל צקושי שלאחריו הויא דאיכא למימר דיו לקושי שלאחריו להיות כקושי שלפניו שהרי ממנו אנו למדים אלא הכי גמרינן מקום שהיקל צשופי שלאחריו אינו דין שנקל צקושי שעמו שעם השופי דהשתא יליף קושי של אחריו דטהור לגמרי וליכא למימר ממה היקל מטומאת זיבה כדקאמר: **דיו לצא צו'**. שהרי ק"ו אינו נידון אלא מכה קושי שלפניו כדקתני ומה צמקום שהחמיר צשופי שלפני הולד הויא דמיה צשופי שלפניו כגון ראתה צקושי נצמת יכול להשיצין: **אימא בימי נדה נדה**. לר"א פריך כיון דאית ליה דיו לודי מיהא דבימי זיבה טהורה כקושי שלפניו כגון ראתה צקושי צעזע ימים ראשונים תהא טמאה ואם ראתה יותר יהא הדס טהור ומטבול לאחר צעזע ראשונים של קושי: **ישיבה אחת לכולן**. או כולן טהורין או כולן מטמאין: **מתני'** כל אחד עשר יוס. אחר הנדות אשה עומדת צחזקת טהרה. וצנמרא [ג:]. מפרש למאי הלכתא: **ישצה**

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ס. צמכות כ:]: **רביה יא**. יצמות מב. (ג) [ללאורה] הענין פלאה וכן דע דו"ל הדיק' לתקופת הימים ימי העיבור כמרגמו למון משלם יומא ופיוס ומחר מנה שהרמה כבר כאשר צאה משילה ידעה חלקנה צעלה והרמה כמו שאמר וזכרה ה' לתקופת הימים וזו כשהשלים ימי ההריון ילדה צן ויש ויין מרות לעבער וכו'), (א) [לעיל ט:]: (ד) (מ"ד מלוע צזיס פכסה ה: (ס) גי רש"א וכו' צמקום וי"ל וכל"ל בלשון אחר וכו' דפרכינן ליה כיון דמק"ו מוכח כו' וע"ש,

תורה אור השלם

- ↑ וַיִּקַּח בַּעוּ אֶת רֹחַ וְתָהִי לוֹ: לֹא־אֵשׁ וַיְבֵא אֱלֹהִים וַיִּתֵּן יְיָ לֵהָ דַּרְיוֹן וַתִּלְדַּבּוּ: רות ד יג
- ↑ וַיְהִי לְתַקְפֹּת הַיָּמִים וַתִּזְכַּר הָיָה וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שְׂמוּאֵל כִּי מִיֵּן שְׂאֵלְתִיהּ שְׂמוּאֵל א א כ
- ↑ וְאִם יִקְבָּה תֵּלֶד וַתִּמְאֵה שְׂבָעִים בְּנֵהָהּ וְשִׁשִּׁים יוֹם וְשָׁתַת יָמִים תִּשָּׁב עַל דַּמִּי שְׁתִּקְרָה: וַיִּקְרָא בִּהּ ה
- ↑ וַהֲקִיבֹה לִפְנֵי יְיָ וַיִּכְפַּר עֲלֶיהָ וַתִּזְכַּר מִמֶּכֶד דְּמִיָּה וְאֵת תּוֹרַת הַיְלָדִת לְקָרָה אוֹ לְקָבָה: וַיִּקְרָא בִּי ז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה צרביעי צ"ל קודם ד"ה אלא מריעוי: (ב) ד"ה הרי אנו וכו' קושי שלמה הולד ממשו שפני הולד כדאמרי לעיל מקום שהיקל צקושי:

גליון הש"ס

גמ' הרי אנו משיבין לך. סה צמתני' דצ"ק סה ע"א: תום' ד"ה והא וכו' אי נמי מריקני' ילדה וכו' כדמשמע לעיל כו ע"פ הפילה נפל וכו' ילדה וכו':

מוסף רש"י

יולדת להשעה אינה יולדת למקוטעים. אלא למשים שלמים של שלשים יום (ד"ה יא.). לתקופות הימים. הכי עשה חקטיס וכו' ימים (יבמות מב.). ולא מחמת ולד. שם הקישוי שצא קודם הולד מחמת צעזע הקישוי. אינו מציפה למי זיבה, אלא שצלחת הולד (פנהדרין טז).

(א) לעיל ט. [טו, טז]. (ב) לְקַמֵּן עַל. סוטה כז. (ג) לְעֵיל יב. (ד) לְקַמֵּן סתם. (ה) וְכַסִּי הֵגִי חֵייל בִּר רִיבֵיהֶּ וְהָא מְדַקְּמֵי וְכוּ דְפָרִיךְ דְּבִי קִסְרֵי דְהֵלֵי. (ו) לְקַמֵּן סתם. (ז) עֵיבוּרֵין י. וְשִׁין. (ח) לְקַמֵּן סג.

הגהות הב"ח

^(א) רש"י ד"ה במחבא וכו' כרכוס. נ"ב משנה דכחובות דף כו והוא מנור: ^(ב) ר"ח והא מדקמי וכו' דפרין דבכי קס"ד דה"ל: ^(ג) תוס' ד"ה לא זריכה אלא לרמי:

מוסף רש"י

במחבא. מחמת פחד לסיטין וכולפת (לעיל טו. ובש"ס טו). הרי זו טהורה. אם בדקה אחרי כן ומלמטה טהורה ולא אמר אורח בזמנו כל (סוטה כז).

ישנה לה ולא דקה.
אכל נשים קאי ולאו לעיל מהדר: **טמאה.**
לאורח בזמנו באל: **במחבא.**
מחמת ליסטיין או ^(א) כרכוס: **ימי הזב.**
ימי ספירו: **ושומרה יום.**
כיון שנפתח מעיינה וראתה היום אע"ג דבתוך י"א היא היא למחר בחזקת **זריכה צדיקה.**
שחרית וערבית ומשעברו זריכה לבדוק כדאיתא בפ"ק (לעיל דף י"א): **והא מדקמיני סיפא ישנה.**
למשמע דיעבד מכלל כו'.
והאי דפריך ^(ב) כן דס"ד דהאי ישנה אמוך י"א קאי: **לימי נדה.**
לימים שראויין לנדה כגון אחר י"א שבין נדה לנדה: **בחזקת טהרה.**
שנסתלקו דמיה נזדומה וילאו: **זימי נדה.**
לאחר שעברו י"א וראויים לזב ימי נדה: **בעיא צדיקה.**
לכתחלה אבל ישנה ולא דקה דיעבד טהורה ואם הגיע וסת הקבוע לה ולא דקה היא ולא טמאה: **לא נזרכא.**
הא דקמני כל י"א בחזקת טהרה אלא לר"מ בסוף פרק ראשון בגמרא: **אמאי ויליא.**
תשמע כל י"א: **דלמא אסיא לקולוא זימי נדה.**
זימים הראויים לנדה אסורה לשמש שמה תקללקנו: **רצא אחר.**
מתני' דקמני כל י"א בחזקת טהרה: **לומר.**
שאלס תראה צה אינה מטמאה מעת לעת לפי שמשולקין דמיה: **הנדה.**
כלומר אשה שראתה דם מטמאה מעת לעת בזריית תחלת נדומה: **והוצה ושומרה יום.**
כלומר והרואה בתוך י"א צין שראתה ג' ימים דהוא זכה צין שראתה יום אחד דהוא שומרת יום מטמאה מעת לעת בזרייה ראשונה: **היוולדת.**
שילא דם צפתימת הקצר מטמאה מעת לעת בזרייה ראשונה: **חייא צר רב הוגא.**
פי' אמתני' מהדר: **בסוך ימי זינפה.**
כגון ראתה ג' פעמים מט"ו לט"ו איין זה וסת לעיין דיה שעתה או לעיין שאס לא דקה תהיה טמאה דמט"ו לט"ו הוו ימי זינה וכן כל הימים מששלמו ז' ימי נדות עד י"ח דשלמי ימי זינה צהדי נדות: **לא שמיע לי הא שמעפסא.**
דרב יוסף תלמידו דרב יהודה שהוא תלמיד של רב ושמואל וחה רב יוסף ונעקר תלמודו וכשהיה שומע מימרא דרב ושמואל ואינו נזכר לאותה שמועה מתמיה ולא תלמידו של רב יהודה איני ולא אמר לי שמועה זו ואצ"י תלמידו מזכירו (גד"ס דף מ"א): **אם אמרס ניהלן.**
קודס חוליין: **ה"ג** **והא אמרס ניהלן.**
על משנה זו אמרת לנו משמיה דאיין אשה קובעת לה וסת זימי זינה: **למודה.**
רגילה: **יום ט"ו.**
לקמן מפרש ליום ט"ו לטבילתה: **ושינפה.**
לה וסת ליום כ' פעם אחת: **זה וזה אסורין.**
איין ז"ל ט"ו שעבר שאסור שהרי כל היום הממניה שמה

תראה דק"ל [לְקַמֵּן סג]: דחייב אדם לפרוש מאשתו סמוך לוסתה ואין ז"ל יום כ' שראתה צו שהרי נדה היא אלא ה"ק כשיחזור ויגיע ט"ו אסורה לשמש שהרי יום וסתה הוא ועדיין לא דילגתו אלא פעם אחת ואין וסת נעקר צפחות מג"פ וכשיגיע יום כ' לראייה של כ' אסורה לשמש שמה תקבע וסת מכ' לכ' שהרי שינתה פעם אחת ליום כ' וכן פעמים ליום כ' זה זה אסורין יום ט"ו ויום כ' אלא שיהיה רגילה לראות יום ט"ו ונאסר יום כ': **לא שגו.**
דליום ט"ו הוי וסת קבוע דליצני תלתא זימני למיעקריה: **אלא.**
שהיתה רגילה לראות יום ט"ו לטבילתה ליום ז' ימי נדה ורואה ליום ט"ו שהוא יום כ"צ לראייתה דכבר שלמו ימי זב וצ' ליום ד' ימים שהגיעו ימים שראויה להיות צהם נדה: **מקבע לא קבעה.**
בתוך ימי זינה דתצני ג' זימני למיעקריה דכחדא זימנא הוא דעקר לה ואס ישנה ולא דקה טהורה: **מיתש מהו דניחוש לה.**
אם היתה רגילה מט"ו לט"ו דהיינו תוך ימי זב מי צעיא למיתש ולא תשמע ליום ט"ו קודם ראייה שמה תראה:
ואמר

בנות כותים פרק רביעי נדה

לא צריכא ^(א) **דר"ב.**
ומועיל מה שהיא בחזקת טהרה שמותרת לשמש כל זמן שלא גירשה א"י אינו חייב לגרשה עד שעברו י"א יום: **והיוולדת בולין**
משמאות מעת לעת.
אע"ג דמעוברת דיה שעתה היינו צשאר דס שראתה כשהיא מעוברת ולא בזריית

"ישבה לה ולא בדקה שגגה נאנסה הוידה ולא בדקה טהורה הגיע שעת וסתה ולא בדקה הרי זו טמאה ^(ב)
ר"מ אומר באם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה הרי זו טהורה מפני ^(ג)
שחרדה מסלקת את הרמים יאבל ימי הזב והזבה ושומרת יום כנגד יום הרי אלו בחזקת טומאה: **גב' למאי הלכתא**
אמר רב יהודה לומר שאינה צריכה בדיקה והא מדקמני סיפא ישבה ולא בדקה מכלל דלכתחלה בעיא בדיקה סיפא אתאן לימי נדה יה"ק כל י"א בחזקת טהרה ולא בעיא בדיקה אבל בימי נדתה בעיא בדיקה ישבה ולא בדקה שגגה נאנסה הוידה ולא בדקה טהורה רב הסדא אמר לא צריכא אלא לר"מ דאמר ^(ד)
אשה שאין לה וסת אסורה לשמש ה"מ בימי נדתה אבל בימי זיבתה בחזקת טהרה קיימא א"ה אמאי א"ר מאיר יוציא ולא יהויר עולמית דלמא אתיא לקלוקלא בימי נדה הא מדקמני סיפא הגיע שעת וסתה ולא בדקה מכלל דבאשה שיש לה וסת עסקינן חסורי מחסרא והכי קתני כל י"א בחזקת טהרה ושריא לבעלה ובימי נדה אסורה בר"א באשה שאין לה וסת אבל יש לה וסת מותרת וצריכה בדיקה ישבה ולא בדקה שגגה נאנסה הוידה ולא בדקה טהורה הגיע שעת וסתה ולא בדקה טמאה הא מדסיפא ר"מ רישא לאו ר"מ בולה ר"מ היא וה"ק אם לא היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טמאה שר"מ אומר אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה שחרדה מסלקת את הרמים ^(ה)
רבא אמר לומר שאינה מטמאה מעת לעת מיתיבי ה"הנדה והזבה והשומרת יום כנגד יום והיוולדת כולן ממזואות מעת לעת תיובתא ^(ו)
רב הונא בר חייא אמר שמואל לומר ישאינה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה אמר רב יוסף לא שמייע לי הא שמעתתא א"ל אבבי את אמרת ניהלן ואהא אמרת לן ^(ז)
היתה למודה להיות רואה יום ט"ו (יום) ושינתה ליום כ' זה זה אסורין לשמש שינתה פעמים ליום כ' זה זה אסורין ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אמר שמואל ל"ש אלא ט"ו לטבילתה שהן כ"ב לראיתה דהתם בימי נדתה קאי לה אבל ט"ו לראיתה דבימי זיבתה קאי לא קבעה אמר רב פפא אמרייתא לשמעתא קמיה רב יהודה מדסקרתא מקבע

לא קבעה מיחש מהו דניחוש לה אישתיק ולא א"ל ולא מידי אמר רב פפא נחוי אנן היתה למודה להיות רואה ליום ט"ו ושינתה ליום כ' זה זה אסורין

ל"א

לא צריכא מה שהיא בחזקת טהרה שמותרת לשמש כל זמן שלא גירשה א"י אינו חייב לגרשה עד שעברו י"א יום: **והיוולדת בולין**
משמאות מעת לעת.
אע"ג דמעוברת דיה שעתה היינו צשאר דס שראתה כשהיא מעוברת ולא בזריית דס לידה שראתה מחמת פתיחת הקצר וי"מ דהכא כרבי יוסי דצני ג' עונות א"י כגון שקודם כבר ראתה פעם אחת וקסבר דצני מטמאה מעת לעת ולית ליה דין שעתן כל ימי עיבורן ואשמעינן אע"ג דראייה שניה זו מחמת אונס לידה ראתה אפ"ה מטמא מעת לעת הקשה הר"ר יעקב מאורלייני"ש דהכא תני דזבה ושומרת יום מטמאה מעת לעת ואפ"ה מפרש רב יהודה לעיל דכל י"א יום אינה זריכה צדיקה וצפ"ק (לעיל דף י"א).
אמאי דאשה שעל ג' וסת וד' שנים ואשה שעברו עליה ג' עונות דיין שעתן ומנא תסס אע"פ שאמרו דיין שעתן זריכות להיות צדוקות וי"ל דיש לה וסת איכא למימר כיון דאורח בזמנו כל זריכה צדיקה צשעת וסתה והאנך נמי איכא למימר דלזריכה צדיקה שלא תשתכח תורת צדיקה מהן צמולת דמיס כשטראתה ומעוברת ומניקה לכשיעברו ימי עיבורה ומניקותה לפי שהורגלו זמן מרובה בלא צדיקה וקניה אע"ג דלא אחיא תו לידי צדיקה וליכא למיגור צה מידי מ"מ גזר לה אטו אחריני אבל תוך י"א יום אינה זריכה צדיקה דזמן מועט הוא ולא תשתכח וסת צדיקה דלמחר י"א יום תצדוק וכן זמן מועט יש ששצדקה: **רב הונא בר חייא אמר שמואל**
לומר שאינה קובעת וסת בימי זיבתה.
ולא מיציעיא זימי ספיית זינה ממש דאינה קובעת אלא משמע דאפי' זימים הראוים לזינה אע"ג דאינה זכה ומעיינה סתום אינה קובעת כגון שראתה פעם אחת תוך י"א יום ופליג ארבי יוחנן ור"ל דלמרי י"א יום ופליג ארבי יוחנן ימי זיבתה צסמוך אשה קובעת לה וסת תוך ימי זיבתה ממש דהיינו בזמלע ספיית זינתה דומיא דתוך ימי נדותה וכ"ש דקובעת זימים הראוים לזינה וקי"ל כרבי יוחנן לגצי שמואל דלאמר פרק

מי שהולאוהו (עירובין דף מו:):

מקבע **לא קבעה ע"**
ראייה זו.
של תוך ימי זינה לא קבעה וסתה שסתגטרך לעוקרו על ידי שלש פעמים כאילו קבעה וסת זימי נדה אכל מהו שתחוש ע"י קציעות של ימי נדה לאסור פעם רביעי אפי' צה הוסת זימי זינה ואהא מייתי ספיר דחייסינן:
אלמא

נחוי ולא מידי אמר רב פפא נחוי אנן היתה למודה להיות רואה ליום ט"ו ושינתה ליום כ' זה זה אסורין

נחוי ולא מידי אמר רב פפא נחוי אנן היתה למודה להיות רואה ליום ט"ו ושינתה ליום כ' זה זה אסורין

נחוי ולא מידי אמר רב פפא נחוי אנן היתה למודה להיות רואה ליום ט"ו ושינתה ליום כ' זה זה אסורין

נחוי ולא מידי אמר רב פפא נחוי אנן היתה למודה להיות רואה ליום ט"ו ושינתה ליום כ' זה זה אסורין

נחוי ולא מידי אמר רב פפא נחוי אנן היתה למודה להיות רואה ליום ט"ו ושינתה ליום כ' זה זה אסורין

עין משפט ונר מצוה

כב א מיי פ"ח מהל' איסורי ביאה הל"יז ופי' מהל' מטמאי משכב ומשכ הל"ה סגנ לאון קול טושע' יו"ד סימן קלו פ"י ד) וקפט סעף ד':

כג ב מיי"ט) סג סג טושע' טס סי' קפד סעף ח:

כד ג ע"י צמיי"ט טס פ"ו הל' כז:

כה ד מיי"ט פ"ח הלכה י"א:

כו ה מיי"ט פ"ג מהל' משכב ומשכ הל"ד:

כז ו מיי"ט פ"ח מהל' איסורי ביאה הל"י סגנ לאון קול יורי יו"ד סימן קפט:

כח ז מיי"ט טס הל"ח סג טושע' יו"ד סי' קפט

טע"ז ב ופע"י די:

תוס' הראשון

לא צריכא לרי' מאר כו'. ותימה וכיון דצריך להוציא משום דילמא אתי לקלוקלא בימי נדה מאי נפקא מינה דאחר עשר בחזקת טהרה וי"ל דנפקא מינה דמוחלת לשמש כל זמן שלא גירשה.
א"י דלא אתי חיוב לגרשה ע"י שיעברו י"א יום:
והיוולדת כולן מטמאות מעת לעת.
אע"ג דמעוברת דיה שעתה הכא שיצא דם לפתיחת הקבר שאני אי נמי כו' יוסי דבעי הפסקה ג' עונות א"י כגון שראתה פעם אחת ולית ליה דדיין כל ימי עיבורן:
לומר שאינה קובעת וסת בתוך ימי זיבתה.
ה"פ דמתני' כל י"א יום בחזקת טהרה כלומר היא בחזקת שאינה רואה והיא מסולקת מרמים הלכך אפי' אירע שראתה ג' פעמים בתוך ימי זיבתה מקרה בעלמא הוא ולא הוי קביעות וסת:
מיחש מהו דתיחוש ליה.
פירש"י אם היתה למודה לראות מט"ו לט"ו מהו שתחוש לפרוש מבעלה כשיגיע זמן וסתה ופשיט ליה רב פפא מהא דאמרינן היכא דשינתה לכי"ז דכי הדרי אתו כ"ב קיימא בתוך ימי זיבתה וקתני זה וזה אסור וכי היכי דחוששת כשיגיע זמן וסתה בתוך ימי זיבתה לוסת שקבעה חזן לימי זיבה ת"ה חוששת לוסת שקבעה בתוך ימי זיבתה.
ותיחא טפי לפרושי הכי מיקבע לא קבעה בימי זיבתה מיחש מהו שתחוש בתוך ימי זיבתה לוסת שקבעה חזן לימי זיבתה מי אמרינן כי היכי דלא קבעי לה וסת בתוך ימי זיבתה משום שהיא מסולקת דמי.
הכי נמי אונה צריכה לפרוש כשיגיע זמן וסתה בתוך ימי זיבתה: